

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor și
Administrator al Revistei SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

I. Ionescu-Dolj. — *Organizarea Statului în timpul Domniei lui Cuza Vodă de Andrei Rădulescu*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție Secțiuni-Unite.* — Reforma așezării. — Subsolvul terenurilor embaticare. — Legea minelor. — Constituționalitate. (Soc. Petrolmina cu Ministerul de Industrie și Comerț și Ministerul de Domenii).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. I. — Raport. — Dispensă. — Donațiune sub formă de act oneros (Dobre Stoica Honu cu Șerban Honu),

Inalta Curte de Casație și Justiție S. II. — Execuțiune silită. — Ordonanța de adjudecare. — Recurs. (Soc. Clădirea din Craiova cu Toma Bulat).

Curtea de Apel din București S. V. — Cambie domiciliată. — Gir pentru mandat. (Marin Cerchez și T. Malencovici cu Banca Românească)

Curtea de Apel din București S. V. — Proprietatea literară și Artistică (Soc. Adevărul cu Fr. Behouneck).

Tribunalul Ilfov S. IV. — Poprire. — Opoziție. — Citiri. — Înmanare. (T. Rosetti Solacolu cu al Sinigalia).

Bibliografie

ORGANIZAREA STATULUI ÎN TIMPUL DOMNIEI LUI CUZA VODĂ

de D-I ANDREI RĂDULESCU
Consilier la Curtea de Casație și Membru al Academiei Române

Dreptul ca știință are strânse legături cu foarte multe alte discipline, între care și *istoria*. În special, cunoștințele istorice sunt necesare pentru jurist, tot atât cât sunt și pentru istoric.

Montesquieu a spus: „il faut éclairer les lois par l'histoire” iar marele juristconsult Ortolan a complectat ideea adăugând: „tout historien devrait être juristconsulte tout juristconsulte devrait être historien”.

D-I Andrei Rădulescu, distinsul Consilier al Curții de Casație și Membru al Academiei Române (cel dintîu jurist și magistrat în Academie) este unul dintre juristconsultii noștri care are superioritatea de a fi dublat și de un istoric.

Despre aceasta a dat de mult dovadă, prin diferitele lucrări asupra istoriei dreptului român. Ba, se poate spune că este unul dintre acei care a contribuit

la răspândirea gustului de studiu a istoriei dreptului român în țară¹⁾.

Ajutat de aceste cunoștințe, D-sa, sub titlul de mai sus, a dat de curând la lumină o lucrare de un interes considerabil atât pentru juriști cât și pentru istorici.

Epoca Domniei lui Cuza, se știe, că deși politicește a fost o epocă de frământări, totuși a permis popoului român, din cele două principate, pe baza autodeterminării să facă Unirea, la început personală, apoi reală și să stabilească principiile fundamentale ale organizării Statului nostru, principii din care unele sunt și azi aceleași.

Această epocă care se mai poate numi și epoca de modernizare, sau cum se exprimă autorul de încadrare în formele de viață europeană a Statului Român, formează obiectul studiului D-lui Andrei Rădulescu.

În cele 44 pagini ale broșurei sunt redată ca într'un film și într'un stil captivant, propriu autorului, toate evenimentele epocii, toate actele mari din care a eșit organizarea Statului Român modern.

Autorul împarte această scurtă domnie în două perioade: *O primă perioadă*, dela 1859 până la 2 Mai 1864 (data loviturii de Stat) pe care o denuște *perioada convențiunii* și în care intră și evenimentul Unirii reale (24 Ianuarie 1862) și *a doua perioadă*, dela 2 Mai 1864 până la sfârșitul domniei și în care s'a făcut întreaga legiferare, pe care o numește *perioada Statutului*.

Biserica, școala, justiția, armata, administrațiunea generală, organizarea politică etc., etc., fiecare are partea ei arătând legea care i s'a decretat ca bază de organizare.

De aceea, această epocă și legiferarea ce s'a făcut atunci, are o importanță atât de mare pentru juristii de toate categoriile pentru că, cum spune cu drept cuvânt autorul „organizarea actuală nu va putea fi bine înțeleasă de cât în strânsă legătură cu

1) În cursul anului 1929 a publicat și în italianește în „Annuario di Dritto Comparato et di studi Legislativi” în vol. II și III în studiu asupra isovoarelor Dreptului civil și comercial român *la fonti del dritto civile e commerciale Romeno.*

ceea ce s'a făcut atunci și cu împrejurările în care s'a făcut.

Terminând citirea broșurei distinsului academician aveam impresia că mă găsesc în fața unei puternice fășii de lumină proiectată asupra trecutului nostru. Iată de ce am crezut că trebuie să atrag atențiunea asupra ei, pentru că cred că ea trebuie citită de ori ce jurist român.

I. IONESCU-DOLJ

Președinte la Consilul Legislativ

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 5 Martie 1932

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Soc. „Petrolmina“ cu Ministerul de Industrie și Comerț și Ministerul de Domenii

REFORMA AGRARĂ. — TERENURI EMBATICARE. — TEREN CULTIVABIL.—EXPROPRIERE.—SUBSOLUL TERENURILOR EMBATICARE.—ART. 7 LITERA D DIN LEGEA AGRARĂ. — LEGEA INTERPRETATIVĂ A ACESTUI TEXT DIN 1 APRILIE 1926. — CONSTITUȚIONALITATE.

MINE. — CONCESIUNI MINIERE. — HOTĂRĂRI DE CONSOLIDARE.—NEOPOZABILITATE FAȚĂ DE STAT. — ART. 266 AL. 5 DIN LEGEA DIN 23 MARTIE 1929 PENTRU MODIFICAREA LEGII MINELOR DIN 4 IULIE 1924. — CONSTITUȚIONALITATE.

1°. Legea agrară a vechiului Regat, ne-dispunând nimic prin textul de ordin constituțional al art. 7 lit. *d*, cu privire la subsolul terenurilor embaticare, această chestiune nu putea fi rezolvată decât după principiile generale ale art. 24 din legea agrară, care text însă nefiind constituțional, legiuitorul ordinar de la 1 Aprilie 1926 a putut să-l interpreteze în sensul desprins din generalitatea sa, că în terenurile cultivabile prevăzute de acest text de lege intră și cele ambaticare de la art. 7 litera *d* și aceasta independent de normele fixate de art. 13, pentru caracterizarea pământului cultivabil, această caracterizare privind exclusiv aplicarea principiilor generale ale legii, deci nu și exproprierea speciale și neexcluzând trecerea terenurilor embaticare din rândul celor cultivabile.

2° Dispozițiunile art. 266 al. II legea minelor din 1929 atunci când declară că nu sunt opozabile Statului hotărârile de consolidare, având ca obiect concesiunea acordată de particulari pe terenuri al căror subsol este prin constituție rezervat Statului, nu face de cât să consacre situația de drept existentă sub imperiul legii minelor din 1924, ast fel că acest text nu a putut aduce nici o violare a vreunui din principiile constituționale cu privire la drepturile de exploatare născute sub regimul de la 1924.

No. 16. — Respinsă cererea de neconstituționalitate a legii de la 1 Aprilie 1926 pentru interpretarea art. 24 din legea agrară a vechiului regat cum și a art. 266 al. II legea din 28

Martie 1929 pentru modificarea legii minelor din 4 Iulie 1924 combinat cu art. 274 al. final legea minelor, cerere făcută de Soc. „Petrolmina“ în proces cu Ministerul de Domenii și Ministerul Industriei și Comerțului.

S'au ascultat D-nii avocați I. Micescu pentru Soc. „Petrolmina“; G. Stoescu pentru Ministerul de Domenii; Negruți pentru Ministerul de Industrie și Comerț; D-l Procuror general C. Vișoreanu în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra cererii de față;

Având în vedere actele cauzei, din cari rezultă că, Societatea minieră „Petrolmina“ din București, a cerut la 2 Martie 1931, Comisiunei speciale de pe lângă Tribunalul Dâmbovița, validarea și recunoașterea, pe seama sa, a concesiunii pentru exploatarea de petrol și alte substanțe bituminoase, prevăzută în contractul de concesiune autentificat de Tribunalul Ilfov Secția Notariat, sub No. 30738/926, transcris special la Tribunalul Dâmbovița, sub No. 489/926 și 509/930, aceste drepturi fiind intrate în patrimoniul său pe baza actului de cesiune transcris special la Tribunalul Dâmbovița sub No. 509/930;

Că, potrivit disp. art. 239 al. 7 legea minelor din 1929, numita societate, în calitatea ei de concesionară a unor terenuri petrolifere din Vechiul Regat, era obligată să prezinte în instanță de validare, un certificat eliberat de organele chemate să aplice legile agrare, prin care să facă dovada că, în ce privește proprietatea subsolului (zăcămintele miniere), terenurile asupra cărora dânsa cerea recunoașterea drepturilor sale de concesiune, nu intră în prevederile legii pentru reforma agrară din Vechiul Regat și ale legii din 1 Aprilie 1926 pentru interpretarea art. 24 din această lege agrară;

Că, în executarea acestei obligațiuni legale, reclamanta societate a prezentat certificatul No. 147248 din 30 Iunie 1931, eliberat de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea aplicării reformei agrare, din care însă reeșind că terenurile cari fac obiectul cererii de validare sunt embaticuri în pădurea Statului Gura Ocniței, din acel județ, Societatea reclamantă a cerut Comisiunei ca să suspende judecarea validării și să trimită dosarul la Inalta Curte, pentru ca, în conformitate cu art. 103 Constituție și 29 legea sa organică, Inalta Curte să se pronunțe în Secțiuni Unite asupra susținerii sale că, legea din 1 Aprilie 1926 pentru interpretarea art. 24 legea agrară a Vechiului Regat și art. 266 al. V legea minelor din 1929, legi pe temeiul cărora cererea sa nu mai putea fi admisă față cu certificatul Ministerului de Domenii, sunt neconstituționale.

Având în vedere că la această cerere, reprezentantul Ministerului de Industrie neopunându-se, Comisiunea, prin jurnalul dela 25 Septembrie 1931, a suspendat judecata validării, cu care era sesizată și a înaintat dosarul la Inalta Curte; că, în susținerea cererii de neconstituționalitate, Soc. „Petrolmina“ a depus la dosarul de fond două motive, iar în ședința dela 18 Februarie 1932, a prezentat direct la Inalta Curte un

motiv suplimentar, a cărui discutare a fost primită de reprezentanții intimaților Ministerul de Industrie și de Domenii, cum și de D-1 Procuror General;

Văzând I-ul motiv de neconstituționalitate:

„I. Legea pentru interpretarea art. 24 din legea „agrară, legea publicată în Monitorul Oficial No. 76 „din 1 Aprilie 1926;

Având în vedere că, prin acest motiv, se susține neconstituționalitatea legii dela 1 Aprilie 1926, pentru că, în realitate, această lege nu ar interpreta art. 24 legea agrară a Vechiului Regat, la care se referă, ci ar modifica art. 7 lit. *d* din această lege, text care fiind însă de ordin constituțional, nu poate fi modificat printr'o lege ordinară, cum este legea din 1 Aprilie 1926.

Că în desvoltarea acestei susțineri, se pretinde că, prin art. 7 lit. *d*, legiuitorul reformei agrare a trecut la foștii embaticari și subsolul terenurilor embaticare, întrucât în acest text nu se facenici o rezervă cu privire la subsolul acelor terenuri, iar din felul cum prin el se reglementează improprietărea embaticarilor, și anume: în mod direct, fără ca terenurile expropriate să treacă mai întâi în patrimoniul Statului și apoi aceasta să facă improprietărea, cu posibilitatea deci, de a reține subsolul, cum este în celelalte exproprieri, cum și din împrejurarea că acelaș text prevede expres că, toate drepturile și privilegiile ce nuzii proprietari le-au avut asupra terenurilor embaticare, sunt desființate prin efectul legii, — din toate acestea rezultă că, prin art 7 lit. *d*, legiuitorul reformei agrare pentru Vechiul Regat a edicat, cu privire la embaticari o improprietăre deplină, cuprinzând atât solul, cât și subsolul terenurilor respective și, ca atare, atunci când legea interpretativă din 1926 declară că art. 24 din legea agrară, — care atribue Statului subsolul terenurilor expropriate pentru cultură, — se aplică și terenurilor embaticare, această lege, în realitate, nu interpretează art. 24, ci modifică art. 7 lit. *d* în părțile lui esențiale, ceea ce însă nu se poate face decât după normele prevăzute de Constituție.

Considerând că art. 7 lit. *d* al. I legea din 1921, pentru reforma agrară din Vechiul Regat, declară expropriat în întregime pământul folosit cu titlul de embatic, besman, etc., fie că este acoperit cu plantațiuni, sădiri, sau nu, fie că este situat în comunele rurale sau în comunele urbane, iar prin aliniatul următor, se declară că sunt și rămân desființate toate drepturile sau privilegiile de orice natură și de ori unde ar deriva (hrisoave domnești, hotărîri, etc.), pe care le au proprietarii, sau alte persoane, asupra acestor pămînturi, — exproprierea făcându-se în folosul embaticarilor.

Că, art. 24 din aceeaș lege, declară că subsolul pământului expropriat pentru cultură rămâne proprietatea Statului, iar subsolul expropriat pentru înființarea pășunelor comunale la munte și deal, precum și acela al pământului schimbat conform art. 9 și 16 rămâne proprietarului; că, prin legea dela 1 Aprilie 1926, care poartă titlul de lege interpretativă a art. 24 le-

gea agrară, se prevede că dispozițiunile art. 24 suscitată, se aplică și terenurilor cu embatic, expropriate în folosul posesorilor embaticari din art. 7 lit. *d*, legea agrară a Vechiului Regat, fie că nuda proprietate aparține Statului, fie că ea aparține particularilor.

Considerând că art. 7 legea agrară pentru Vechiul Regat face parte din Partea I-a, Cap. I al acestei legi, Parte care cuprinde dispozițiunile relative la expropriere, Partea II-a reglementând improprietărea, iar în Cap. I, legea prevede dispozițiunile relative la îndreptățirea și întinderea exproprierii.

Că, în acest Capitol I, legiuitorul fixează scopul exproprierii, categoriile de moșii la care se aplică și măsura în care ea are loc: că, în această ordine de idei enumerând la art. 7 terenurile ce se expropriază în întregime, legiuitorul trece în rândul lor la litera *d* și pe cele folosite cu titlul de embatic, besman, locațiune ereditară, otașniță, în privința cărora însă, spre deosebire de celelalte feluri de terenuri expropriate, fixează în acelaș timp și pe beneficiarii acestei exproprieri și anume pe foștii embaticari, întrucât se arată că exproprierea se face în folosul lor.

Considerând că, dat fiind Capitolul legii agrare, din care art. 7 face parte, urmează că prin al. 2 de sub acest text, legiuitorul reformei agrare nu a putut dispune și cu privire la subsolul terenurilor embaticare, această chestiune neîntrând în cadrul preocupărilor sale dela acest capitol, ci a celor de sub Capitolul III unde se pune principiul general că subsolul terenurilor expropriate pentru cultură aparține Statului și sunt prevăzute și cazurile de excepție, între cari sunt enumerate și terenurile dela art. 7 lit. *d*;

Că, astfel, disp. art. 24 erau aplicabile în generalitatea lor și subsolului embaticar, întrucât terenul era determinat de calitatea lui fizică de cultivabil, iar nu de calitatea lui juridică;

Considerând că, din modul cum este redactat art. 7 nu se poate susține că el prevede o improprietăre directă dela proprietarii expropriați la embaticarii beneficiari ai improprietărei.

Că, într'adevăr, în primul rând textul art. 7 lit. *d* nu dispune nimic precis în asemenea sens, ci el desemnează numai pe beneficiarii acestor exproprieri, astfel că, numai în această privință el modifică principiile generale ale legii, cari, în celelalte privințe rămân neschimbate; că, exproprierea embaticarilor se face de aceeași Comisiuni, după aceeași procedură și cu hotărîre expresă de expropriere (art. 111 regulament) — ca pentru toate celelalte exproprieri, — iar plata embaticurilor, independent de prețul fixat și contribuția Statului la el, se face tot în renta de Stat — de unde rezultă că și terenurile embaticare expropriate urmează soarta generală a tuturor exproprierilor, adică, că ele trec prin faptul exproprierii în patrimoniul Statului, și apoi, acesta face improprietărea, putând deci să-și reție subsolul.

Considerând că, pe lângă acest argument dedus din economia generală a legii agrare, mai există și argumentul de text trăs din disp. art. 143 și 36 legea

agrării, texte cari reglementează prețul vânzării terenurilor expropriate; că, într'adevăr, art. 143 ocupându-se în al. I și II de pământul cultivabil, fixează prețul lui la 20 ori prețul regional, — iar în alineațele următoare arată că, celelalte vânzări se vor face pe prețul exproprierii stabilit la art. 36; că, însă, art. 36 vorbește și de vânzarea embaticurilor și, desigur, Statul nu ar putea face vânzarea lor, dacă ele nu ar fi intrat prin expropriere, în patrimoniul lui;

Că, dar, această susținere a societății este nefondată;

Considerând că, dacă în alin. II de sub art. 7 lit. d se vorbește de desființarea oricăror drepturi și privilegii ale proprietarilor embaticari expropriați, prin aceasta, legiuitorul nu a putut schimba principiul general cu privire la împroprietărirea îndreptățită numai cu suprafața terenurilor expropriate, ci s'a referit numai la drepturile și privilegiile pe cari proprietarii ființei lucrului le mai puteau avea, în baza hrisoavelor domnești, etc., deoarece, dacă pentru nuzii proprietari ai embaticurilor obicinuite, aceste drepturi se mărgineau în general la primirea canonului și la o preferință în caz de înstrăinarea embaticului (protimisis), ele însă puteau îmbrăca și alte forme și deci puteau cuprinde și alte restricțiuni ale folosinței diferitelor feluri de embatic, prevăzute la art. 7 lit. d și deci, legiuitorul s'a gândit la desființarea acestor restricțiuni, scopul său fiind ca dreptul pe care-l acorda embaticarilor, să fie eliberat de orice fel de îngrădire.

Că dar, din desființarea drepturilor și privilegiilor sus arătate, deasemenea nu se poate trage o concluzie că legiuitorul a înțeles a trece la embaticari, proprietatea terenurilor expropriate în folosul lor, într'al mod decât după normele generale ale legii prevăzute în textele care reglementează această chestiune;

Considerând că, pe lângă aceasta, dreptul de embatic, otașniță, etc., astfel cum era conceput și păstrat sub codul civil, deși cuprinde toate atribuțiunile proprietății, el însă nu se putea exercita decât asupra folosinței lucrului, deci în general numai asupra suprafeței bunului supus acestui drept; că, legiuitorul reformei agrare nu a avut nici un motiv de a acorda embaticarilor un tratament deosebit de cel prevăzut în cazul celorlalte exproprieri și să consolideze asupra lor și proprietatea subsolului, pe cari în celelalte exproprieri și-a rezervat-o, întrucât nu exista nici o rațiune care să justifice această excepție de favoare — scopul legii agrare a fost de a pune la îndemâna sătenilor cultivatori pământul ce le lipsea, — scop care era pe deplin asigurat prin împroprietărirea lor pe suprafața terenurilor expropriate, — acest principiu a fost consacrat prin art. 2 Decretul Lege de expropriere din 1918 și în același înțeles a fost conceput și aplicat și de legiuitorul agrar, consfințit prin Constituția din 1923, care naționalizează subsolul minier.

Că dar, cu privire la subsolul terenurilor embaticare legea agrară a Vechiului Regat nedisponând întru nimic prin art. 7 lit. d., care este de ordin constituțional, această chestiune nu putea fi rezolvată decât după

principiile generale din art. 24, care nefiind un text constituțional, legiuitorul ordinar dela 1 Aprilie 1926 a putut să-l interpreteze în sensul desprins din generalitatea sa, că în terenurile cultivabile prevăzute de acest text de lege, intră și cele embaticare dela art. 7 lit. d. și aceasta independent de normele fixate de art. 13 — pentru caracterizarea pământului cultivabil, — această caracterizare privind exclusiv aplicarea principiilor generale ale legii, deci nu și exproprierile speciale și neexcluzând trecerea terenurilor embaticare (care pot fi nu numai clădiri), din rândul celor cultivabile;

Că, dar, primul motiv de neconstituționalitate este nefondat;

Asupra motivelor II și III de neconstituționalitate astfel formulate:

„II. Art. 266, al. 5 din legea din 28 Martie 1929 „pentru modificarea legii minelor din 4 Iulie 1924.

„III. Neconstituționalitatea art. 266 din actuala lege „a minelor alin. 5, comb. cu art. 274 din legea minelor alin. final.

Considerând că, după cum rezultă din art. 1 și 47 legea consolidărilor din 1913, prin hotărârea de consolidare obținută de concesionar în persoana sa și ale cărei efecte sunt, — după cum legea de consolidare o prevede, erga omnes, — concesionarul nu dobândește un drept de proprietate asupra zăcămintelor petrolifere respective, ci numai un drept de a exploata aceste zăcăminte.

Că, acest drept real mobilier, cum îl determină legea de consolidare prin art. 2, deși nu este un drept de proprietate asupra unui bun corporal, el însă fiind integrat definitiv în patrimoniul concesionarului, este apărât de Constituție, care sub forma largă sub care este conceput art. 17, are în vedere nu numai proprietatea pur corporală — mobilieră, sau imobiliară — ci orice formă de drept patrimonial, cunoscut la data întocmirii Constituției, sau care s'ar putea concepe și desvolta în viitor.

Că, însă, această garantare nu poate avea ființă decât în măsura și condițiunile prevederilor Constituției din 1923, care, prin art. 19 organizează cu privire la bunurile miniere un regim special, conform căruia zăcămintele miniere, precum și bogățiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului, precizând că o lege specială va determina normele și condițiunile de punere în valoare a acestor bunuri, cu obligația de a ține seama de drepturile câștigate, — întrucât ele corespund unei valorificări a subsolului și după distincțiunile ce se vor face în acea lege, cu respectarea însă a concesiunilor miniere de exploatare, instituite, sau date conform legilor în vigoare.

Având în vedere că, în executarea dispozițiilor din art. 19 Constituție, legea minelor din 1924 obligă prin art. 236 pe toți cei cari pretind vre-un drept câștigat asupra zăcămintelor miniere din subsol, să supună Comisiunilor de validare valorificarea față de Stat a drepturilor lor de concesiune; că, prin art. 262 al. 3 din această lege, se prevede expres că dispozițiunile legii de consolidare din 1913 rămân în vi-

goare în tot ce nu este contrar legii minelor, iar concesiunile chiar deja consolidate sunt supuse obligațiunii de validare într'un anume termen, de unde rezultă că, prin aceste texte, hotărârile de consolidare, care conform art. 47 legea din 1913, erau opozabile tuturor, pierd față de Stat acest caracter și Statul în instanța specială a validării este în drept să discute drepturile diversilor particulari.

Considerând că, legiuitorul din 1924 era autorizat să modifice în acest sens dispozițiunile art. 47 legea consolidării în afară de disp. art. 19 Constituție, întrucât legiuitorul este totdeauna în drept să modifice, pe cale de dispoziție generală, o situațiune juridică obținută și chiar să ridice actelor ce o constată caracterul lor de irevocabilitate;

Considerând că, recurenta a obținut hotărârea sa de consolidare în 1926. deci după intervenirea legii minelor din 1924 și, ca atare, în patrimoniul său nu s'a născut un drept de exploatare opozabil Statului și numai procedura validării prevăzută de art. 262, legea minelor, putea să atribuie concesiunii sale acest caracter.

Considerând că art. 266 al. II legea minelor din 1929, atunci când declară că nu sunt opozabile Statului hotărârile de consolidare, având ca în speță, de obiect concesiunea acordată de particulari pe terenuri a căror subsol este rezervat Statului prin Constituție și prin legiurile enumerate în art. 238 punctul b, prin această dispoziție, legea din 1929 nu face decât să consacre situația de drept existentă la 1924, sub regimul căreia s'a născut dreptul de exploatare al recurentei Societăți și, ca atare, acest text din legea minelor nu a putut aduce nici o violare vreunui din principiile de ordin constituțional, invocat în motivele II și III.

Că, dar, și motivele II și III fiind nefondate, cererea de neconstituționalitate urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența de la 30 Iunie 1951

Președenția D-lui Andrei Rădulescu, consilier

Dobre Stoica Hanu cu Șerban Hanu

RAPORT. — DISPENSĂ. — ACT DE DONAȚIUNE. — INTENȚIA DONATORULUI. — ART. 751. COD. CIVIL.

RAPORT. — DONAȚIUNE. — ACT SUB FORMĂ DE CONTRACT ONEROS. — DACĂ IMPLICĂ INTENȚIA DE DISPENSĂ A RAPORTULUI. — ART. 751 COD. CIVIL.

RAPORT. — ACT SIMULAT ÎN VEDEREA RAPORTULUI. — EFECTE. — DREPTUL MOȘTENITORILOR DE A LE ÎNLĂTURA. — PRESCRIPTIE. — ART. 751, 1890 ȘI 1900 COD. CIVIL.

1°. Dispensa de raport poate să reiasă fie dintr'o clauză expresă a actului de donațiune, fie implicit din modul în care donatorul a făcut liberalitatea, destul numai ca să apară evident că intențiunea donatorului a fost ca liberalitatea să treacă peste partea ereditară a descendentului beneficiar.

2°. Forma de contract oneros dată unei dona-

țiuni dechizate nu implică prin ea însăși în mod necesar dispensa de raport, întrucât prin întrebuițarea formei de contract oneros donatorul a putut să urmărească alte scopuri, străine de dispensa de raport. Astfel chiar în cazul unei donațiuni deghizate sub forma de contract oneros, instanțele de fond pot să constate în fapt, ținând seama de celelalte împrejurări ale cauzei, că donatorul n'a înțeles să dispenseze pe descendentul beneficiar de raportul darurilor.

3°. Dreptul moștenitorilor de a înlătura efectele unui act de vânzare simulat produs de un altul din moștenitori și de a cere obligațiunea acestuia la raportul donațiunii primite prin acel act, se poate stinge numai prin prescripțiunea extintivă de 30 de ani, conform art. 1890 cod. civ. care prevede termenul general de prescripțiune, iar nu prin acea de 10 ani prevăzuți de art. 1900 c. civ. pentru alte anume cazuri.

No. 869. — Respins recursul făcut de către Dobre Stoica Hanu contra deciziunii No. 65 din 10 Aprilie 1930 a Curței de Apel din Constanța în proces cu Șerban Hanu.

Curtea deliberând,

Văzând primul motiv de casare :

1° „Violarea și greșita interpretare a art. 751 c. civ. nemotivare, exces de putere“

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs din care rezultă că recurentul, Dobre Stoica Hanu, a intentat acțiune contra infimașilor pentru împărțeala unui teren de 90 hectare, rămas pe urma defunctului său tată Stoica Hanu ;

Că Tribunalul Constanța, Secția II-a a admis în principiu acțiunea prin sentința No. 341/1929 și a ordonat împărțeala averii succesorală în cinci părți egale, stabilind că recurentul este obligat să raporteze la masa succesorală terenul de 20 ha, și casa ce i-au fost donate de către defunct fără scutire de raport printr'un act de vânzare simulat și că, deci, masa succesorală se compune din 80 hectare teren și casă cu locul ei de 2000 m. p., iar nu numai din 60 ha. teren, cum se pretinde prin acțiune ;

Că în apel Curtea de Constanța a confirmat sentința Tribunalului prin deciziunea atacată cu recurs, motivând, în ce privește obligațiunea de raport pusă în sarcina recurentului — chestiune care singură interesează în recurs — că în timpul vieții sale, decujus-ul a vândut recurentului 20 hectare teren și casa cu locul de 2000 m. p. prin actul autentificat de Tribunalul Constanța la No. 1484 din 18 Decembrie 1903, că tot în această zi, recurentul a dat o declarațiune sub semnătură privată, prin care recunoaște că din averea decujus-ului compusă din 80 hectare teren și o casă, a primit 20 hectare teren și casa ca parte ce i se cuvine ca fiu și că nu va mai ridica nici un fel de pretențiune asupra restului de 60 hectare teren ; că din combinarea acestor acte rezultă că actul de vânzare este

simulat, cuprinzând în realitate o donațiune; că astfel fiind și întrucât a acceptat moștenirea, recurentul este obligat, conform art. 751 c. civ., să raporteze la masa succesorală averea primită cu titlu de donațiune; că numai atunci n'ar fi avut această obligațiune când decujus-ul l-ar fi dispensat de raport, expres sau tacit; că în principiu forma deghizată a unei donațiuni nu implică în mod necesar dispensa virtuală de raport, ci la această concluziune s'ar putea ajunge numai când forma deghizată ar fi coroborată cu alte împrejurări ale cauzei, care să evidențieze o astfel de intențiune; că, în speță, nu numai că din actul de vânzare ce cuprinde donațiunea deghizată nu rezultă dispensa de raport, dar, dimpotrivă, din împrejurările cauzei și în special din declarațiunea sub semnătură privată sus-amintită, rezultă că intențiunea donatorului a fost ca bunurile donate să constituie un avans asupra succesiunii deci, să fie raportabile; că, astfel, recurentul este obligat de a raporta acele bunuri pentru a se respecta principiul egalității între moștenitori; că, de altă parte, obiecțiunea recurentului, că a dobândit proprietatea bunurilor prin uzucapiune de 10 ani, conform art. 1895 c. civ. pe baza unei posesiuni de 10 ani exercitată cu bună credință în timpul vieții decujus-ului în virtutea actului simulat de vânzare, care ar constitui just titlu, nu este întemeiată fiindcă prescripțiunea bazată pe just titlu, presupune o transmisiune dela un non dominus, iar nu, ca în speță, dela adevăratul proprietar;

Având în vedere că prin primul motiv de casare recurentul pretinde că instanța de apel a violat art. 751 c. civ. și comis exces de putere fiindcă greșit n'a decis că forma însăși a donațiunii deghizate echivalează în mod virtual cu intențiunea formală a dispenselor de raport; că, apoi, a dat o deciziune nemotivată deoarece se mărginește să afirme că intențiunea donatorului de a nu-l scuti de raport rezultă din toate împrejurările în care a fost făcut actul de vânzare, dar n'arată în ce consistă aceste împrejurări:

Considerând că din dispozițiunile art. 751 c. civ., după care descendentul donatar care vine la succesiune împreună cu frați sau surori are obligațiunea de a raporta tot ce a primit dela defunct prin dar „afară de cazul când donatorul a dispus altfel, rezultă că dispensa de raport poate să reiasă fie dintr'o clauză expresă a actului de donațiune, fie implicit din modul în care donatorul a făcut liberalitatea, destul numai să apară evident că intențiunea donatorului a fost ca liberalitatea să treacă peste partea ereditară a descendentului beneficiar;

Considerând că forma de contract oneros dat unei donațiuni deghizate nu implică prin ea însuși în mod necesar — contrar opiniunii recurentului — dispensa de raport, întrucât prin întrebuițarea formei de contract oneros donatorul a putut să urmărească alte scopuri, streine de dispensa de raport;

Că de aci rezultă că chiar în cazul unei donațiuni deghizate sub forma de contract oneros instanțele de fond pot să constate în fapt fiind seamă de celelalte im-

prejurări ale cauzei — ceea ce este la suverana lor apreciere și scapă de censura Curței de Casație — că donatorul n'a înțeles să dispenseze pe descendentul beneficiar de raportul darurilor;

Că, prin urmare, în speță Curtea de apel a putut, fără să violeze art. 751 c. civ., să decidă că forma deghizată de vânzare dată donațiunii făcute recurentului de către decujus nu implică, față și de celelalte împrejurări ale cauzei, scutirea de raport;

Considerând, de altă parte, că instanțele de apel, stabilind în fapt că din împrejurările cauzei rezultă, dimpotrivă, intențiunea donatorului de a nu-l scuti pe recurent de raport, motivează suficient soluțiunea sa întrucât arată că aceasta rezultă din declarațiunea sub semnătură privată dela 1903 prin care recurentul recunoaște că bunurile donate constituie partea sa din succesiunea donatorului, deci un avans asupra succesiunii viitoare, ceea ce tocmai justifică obligațiunea de raport;

Că, astfel, primul motiv de casare nu este întemeiat; Văzând motivul al II-lea (ultim) de casare:

„II. Rea aplicare a art. 1895. Violarea art. 1900 c. civ. combinat cu art. 702 și 965 c. civ., exces de putere și denaturare a concluziunilor puse în apel.

„Iar pe de altă parte, Curtea violează în mod implicit și art. 702 și 965 c. civ.“

Considerând, în ce privește prima parte a motivului de casare, prin care se invoacă greșita aplicare a art. 1895 și violarea art. 1900 c. civ., că este exactă susținerea recurentului că dânsul a obiectat în fața Curței de Apel — ceea ce rezultă din jurnalul No. 1044 dela 4 Aprilie 1930 — că intimații nu mai pot pune în discuțiune valabilitatea vânzării simulate întrucât au pierdut acest drept prin prescripțiunea extintivă de 10 ani prevăzută de art. 1900 c. civ.; iar Curtea de Apel, în loc să examineze acest mijloc de apărare, discută dacă recurentul a putut dobândi bunurile donate prin prescripțiunea achizitivă de 10 ani reglementată de art. 1895 c. civ. și dă în această privință o soluțiune negativă, deci Curtea de Apel discută o altă chestiune, pe care recurentul n'o ridicase în fața ei, ci numai la Tribunal;

Considerând, totuși, că sub acest raport deciziunea atacată nu este casabilă fiindcă față de împrejurarea că instanța de apel nu se pronunța asupra mijlocului de apărare bazat pe prescripțiunea extintivă, recurentul trebuia să formuleze motiv nu de violarea legii, ci de omisiune — ceea ce n'a făcut;

Că, de altfel, mijlocul de apărare nici nu este întemeiat întrucât dreptul intimațiilor de a înlătura efectele actului de vânzare simulat produs de recurent și de a cere obligațiunea acestuia la raportul donațiunii primite prin acel act, se putea stinge numai prin prescripțiune extintivă de 30 ani, conform art. 1890 c. civ., care prevede termenul general de prescripțiune iar nu prin cea de 10 ani prevăzută de art. 1900 pentru alte anumite cazuri;

Că, dar, prima parte a motivului de casare nu este întemeiată;

Considerând că a doua parte a motivului, prin care recurentul pretinde că instanța de apel a violat art. 702 și 965 c. civ. întrucât se sprijină pe declarațiunea sub semnătură privată din 1903 care este nulă ca referindu-se la o convențiune privind o succesiune nedeschisă, este deasemenea nefundată;

Că aceasta rezultă din împrejurarea, că instanța de apel n'a recunoscut acele declarațiuni, prin care recurentul declară față de donator că a primit partea de avere ce i se cuvine în succesiunea acestuia și nu mai are nicio pretențiune, eficacitatea juridică asupra acestor declarațiuni privind succesiunea nedeschisă a donatorului, căci atunci ar fi respins fără o altă discuțiune acțiunea de împărțeață intentată de recurent, ci numai a dedus din ea elemente de dovadă pentru a stabili că donatorul n'a scutit pe recurent de obligațiunea de a raporta daturile primite;

Că, astfel, recursul cată să fie respins cu cheltueli, care se fixează, prin apreciere, la două mii lei;

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 16 Februarie 1932

Președenția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Soc. „Clădirea” din Craiova cu Toma Bulat

EXECUȚIUNE SILITĂ — ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — DREPTUL DE RECURS. — CUI APARTINE. — CONDIȚIUNI PENTRU A PUTEA FI EXERCITAT. — ART. 559 PR. CIVILĂ.

Cu toate că potrivit art. 559 pr. civilă, în contra unei ordonanțe de adjudecare au dreptul să facă recurs pe lângă datornicul urmărit și creditorii sau ori ce altă persoană interesată, totuși pentru ca aceștia din urmă să poată exercita această cale, trebuie neapărat să fi figurat într'o calitate oare care în cursul urmăririi silite ce a condus la darea ordonanței de adjudecare.

No. 69. — Respins ca inadmisibil recursul introdus de Soc. „Clădirea” din Craiova în contra ordonanței de adjudecare cu No. 83/931 a Trib. Dolj S. III-a în proces cu Toma Bulat.

Curtea deiliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului introdus de Soc. „Clădirea” din Craiova, în contra ordonanței de adjudecare Nr. 83/931 a Tribunalului Dolj S. III.

Având în vedere că din ordonanța de adjudecare supusă recursului rezultă că, în virtutea unei creanțe executorii, după cererea creditoarei Soc. Creditul Funciar Urban București, Trib. Dolj S. III, a scos în vânzare, prin licitație publică, imobilul ipotecat, proprietatea debitorilor Zora D. Bulat și D. Bulat, și după îndeplinirea formelor de vânzare prin licitație publică imobilul urmărit a fost adjudecat definitiv, pentru prețul de 953.000 lei, asupra intimatului Toma Bulat, care, depunând prețul în modul arătat de Tribunal, a obținut ordonanța de adjudecare supusă recursului.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 559 pr. civ. în contra unei ordonanțe de adjudecare au dreptul să facă recurs datornicul urmărit, creditorii, sau orice altă persoană interesată;

Că, pentru ca un creditor sau altă persoană să poată face recurs, — potrivit textului menționat, — în contra unei ordonanțe de adjudecare, trebuie neapărat să li figurat, în vreo calitate oarecare, în cursul urmăririi silite ce a condus la darea ordonanței atacate;

Având în vedere că din examinarea ordonanței de adjudecare spuse recursului și a celorlalte lucrări dela dosar, ce constată că recurenta Soc. „Clădirea” în fața instanței de fond, în tot cursul urmăririi silite nu a figurat nici în calitate de creditoare urmăritoare ori creditoare intervenientă sau în vreo altă calitate, și nici nu a făcut vreo contestație a cărei rezolvare nefavorabilă să fi putut justifica facerea unui recurs.

Că așa fiind și cum, în speșă, din cele de mai sus rezultă că prezentul recurs este făcut de o persoană fără calitate, în asemenea condițiuni incidentul ridicat de intimați privind-se întemeiat, cată a se admite și în consecință recursul de față urmează a se respinge ca inadmisibil.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența de la 28 Ianuarie 1931

Președenția D-lui Ernest Ceur Aslan, consilier

Marin Cerchez și T. Melencovici cu Banca Românească

CAMBIE DOMICILIATĂ. — SENSUL CUVINTELOR „INTR'UN ALT LOC”. — ART. 341. COD. COM.

CAMBIE. — GIR PENTRU MANDAT. — GIRATAR. — EXERCITAREA ACȚIUNII. — EXCEPȚIUNI PERSONALE. — ART. 280 ȘI 349 COD. COM.

CAMBIE. — GIR PENTRU GARANȚIE. — CREDITOR GAGIST. — DREPT PROPRIU. — EXCEPȚIUNI PERSONALE. — 3 9, 479, 480 ȘI 481 COD. COM.

1° Prin cuvintele „într'un alt loc” din art. 341 cod. com, se înțelege o localitate sau oraș diferit de acel al acceptantului sau emitentului cambiei, astfel că numai în atare situațiune poate fi vorba de o cambie domiciliată.

2° Girul pentru mandat făcând să treacă drepturile mandantului asupra giratarului, acesta exercită acțiunea în limitele stabilite de mandante, de unde urmează că deibitorul poate opune acestui giratar, toate excepțiunile personale pe care era în drept să le opună girantului.

3° Potrivit art. 479 și 480 cod. com. girul pentru garanție conferă giratarului un drept de gaj asupra valorii cambiei precum și dreptul de a fi plătit cu preferință, astfel creditorul gagist, are un drept al său propriu de a fi valorificat și deci în virtutea acestui drept autonom al creditorului gagist, acesta exercită acțiunea cambială pe comptul și în interesul său, cea ce face ca să nu i se poată opune de debitor, excepțiunile personale pe

care ar fi fost în drept să le opună girantului.

No. 15 — Respins ca nefundat apelul făcut de Marin Cerchez și T. Melencovici în calitate de foști componenți ai firmei Ascot în proces cu Banca Românească.

S'au ascultat D-nii avocați Paul Iacobescu și Gh. Petrovici pentru apelanți, Gh. Morțun și M. Flechtenmacher pentru intimată Banca Românească.

Curtea,

Deliberând asupra apelului făcut de Marin Cerchez și T. Melencovici, în calitate de foști componenți ai firmei ASCOT în contra sentinței No. 2908/930 pronunțată de Tribunalul Ilfov secția II-a comercială.

Având în vedere susținerile părților și actele dela dosar din care se constată în fapt următoarele:

Apelanții la 12 Noembrie 1929, semnează o cambie, la ordinul firmei Luca P. Niculescu, în sumă de 285.000 lei, cu scadența la 15 Martie 1930, domiciliată pentru plată la firma L. P. Niculescu, efect pe care firma beneficiară, printr'un gir în garanție îi transmite Băncii Românești în ziua de 15 Noembrie 1929;

La scadența emitenții neachitând această cambie, ea este protestată prin portărei la 17 Martie 1930;

La 30 Martie 1930, Banca Românească intențiază acțiune cambială, pe care Tribunalul Ilfov secția II-a comercială, în prezența emitenților, cari oral au oibectat achitarea cambiei, a admis-o obligându-i prin sentința No. 2908 din 10 Iunie 1930, la plata sumei de lei 285.000 cu dobânzi legale dela data scadenței și cheltueli de judecată;

În contra acestei sentințe emitenții fac apel cerând în principal, a se admite apelul și în consecință a se respinge acțiunea cu cheltueli de judecată, iar în subsidiar, compensarea sumei de lei 80.000 plătită firmei conform chitanței dela dosar, cu suma prevăzută în sentință.

În sprijinul apelului invoacă următoarele excepțiuni:

1) Banca Românească nefiind beneficiara cambiei, în baza unui gir plin, cum prin acțiune și fixase calitatea, ci fiind mandatară sau creditoare cagistă, după cum aceasta se stabilește în instanța de apel, urmează că potrivit art. 327 pr. civ. acțiunea să fie respinsă, neputându-se schimba calitatea în instanța de apel.

2) Cambia fiind domiciliată, conform art. 341 cod. com. pentru conservarea acțiunii cambială, trebuie făcut actul de protest ceiace în speță lipsește, întrucât nu s'au respectat dispozițiunile din art. 328 al. I și 2 cod. comercial, prin faptul că, din cuprinsul său nu rezultă clar, nici condițiunile titlului protestat nici persoana pentru care se face protestul.

3) Cambia a fost dată firmei Luca P. Niculescu de complezență pentru a garanta în parte comptul curent ce îl avea la acea firmă.

4) Achitarea cambiei s'a făcut integral, în mâinele firmei Luca P. Niculescu, în ordinul căreia a fost emisă, în urma avizului Băncii Românești, după cum aceasta rezultă din scrisoarea zisei firme din 31 Martie 1930 și eventual din depunerea martorilor ce se vor audia.

5) În speță girul „valoarea în garanție“, ascunde un gir pentru încasare și aceasta prin convență frauduloasă dintre Banca Românească și firma L. P. Niculescu, convență care se poate stabili prin scrisoarea mai sus menționată, interogator și martori.

Având în vedere că din cuprinsul cererii introductive de instanță, rezultă că, intimata și-a întemeiat

acțiunea sa pe dispozițiunile din art. 277 și următorii din codul comercial;

Că aceste articole se referă atât la beneficiarii prin gir plin, cât și la mandatarii, sau creditorii gagisti;

Că așa fiind, este inexact în fapt, că intimata la prima instanță și-ar fi luat o altă calitate, pe care ar fi schimbat-o în instanța de apel, și deci excepțiunea nu este fondată.

Având în vedere că din examinarea conținutului cambiei, rezultă că este plătită în aceeași localitate în care a fost trasă.

Că potrivit art. 341 cod comercial, prin cuvintele, „într'un alt loc“, urmează a se înțelege, o localitate, sau oraș, diferit de acel al acceptantului, sau emitențului cambiei;

Că față de aceasta, în speță nu poate fi vorba de o cambie domiciliată în sensul articolului de mai sus;

Considerând apoi, că din examinarea actului, de protest, anexat la dosar, rezultă că prescripțiunile art. 328 al. 1 și 2 din codul comercial au fost în speță respectate, fiind reproduse în el, toate mențiunile din cambie și deasemenea și persoana pentru care se făcea protestul.

Că față de aceste considerațiuni, și aceasta de a doua excepțiune este deasemenea nefondată.

Având în vedere că la punctele trei și patru, se invoacă excepțiuni personale, pe cari apelanții ar fi fost în drept să le opună garantului, firma L. P. Niculescu, și urmează deci a se examina dacă le pot deasemenea opune și intimății, ca giratară a titlului.

Având în vedere că potrivit dispozițiunilor din art. 277 cod comercial, girul plin are de efect de a transmite proprietatea cambiei, împreună cu toate drepturile și garanțiile inerente ei;

Că potrivit art. 280 din același cod, girul la care se adaogă clauze: pentru mandat, pentru încasare, valoare în garanție, nu transmite proprietatea cambiei, ci împuternicește numai pe giratar de a exercita acțiunea cambială inerentă naturei titlului a cărei posesor legitim devine;

Având în vedere că, acest din urmă articol, stabilește mai mult efectul girului impropriu, în general, în privința raporturilor dintre girant și girator, și nu raporturile dintre acesta din urmă și terți;

Că acesta fiind scopul urmărit, nu există nici un interes pentru legiuitor, să facă o distincțiune între diferitele giruri improprii, cari derivând din contracte diferite, cum sunt mandatul și gajul, în mod firesc, trebuie să producă efecte deosebite;

Că în ce privește girul pentru mandat, giratarul deținând drepturile mandantului, exercită acțiunea în limitele stabilite de acesta, pe care numai îl reprezintă, de unde concluzia firească că debitorul poate opune acestui giratar, toate excepțiile personale pe care era în drept a le opune girantului.

Având în vedere că girul pentru garanție, potrivit art. 479 și 480 cod comercial, conferă giratarului un drept de gaj, asupra valorii cambiei și dreptul de a face să fie plătit cu preferință;

Că deci creditorul gagist are un drept al său propriu de valorificat și art. 481 cod comercial, îi impune chiar obligațiunea de a face toate actele necesare pentru conservarea lucrului primit în gaj de a încasa sumele la scadență, și întrucât și-a încasat creanța, cu accesoriile sale, trebuie să dea socoteală numai de ceiace prisosește.

Considerând că dreptul autonom al creditorului gagist, mai rezultă și din dispozițiunile cuprinse în art. 487 cod comercial, cari prevăd în mod expres, că drepturile acordate creditorului gagist, prin articolele mai sus arătate, nu sunt suspendate prin falimentul

sau moartea debitorului, ori a aceluia care a predat lucrul în gaj.

Că întrucât din toate aceste considerente, rezultă în mod clar, că acțiunea cambială se exercită pe comptul și interesul creditorului gagist, urmează în mod logic concluziunea, că nu pot fi opuse acestuia, de către debitor, excepțiunile personale pe cari ar fi în drept a le opune girantului, motiv pentru care nici compensarea cerută prin subsidiar nu poate fi admisibilă;

Că dar excepțiunile 3 și 4 formulate de apelanți, sunt deasemenea neîntemeiate.

Având în vedere că potrivit art. 349 cod comercial, excepțiunile personale, ridicate de debitorul unei cambii, pentru a se opune la plata ei, trebuiesc să fie lichide, de o grabnică soluțiune și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă;

Considerând că în speță, dovezile invocate în sprijinul celei din urmă excepțiuni, nu întrunesc nici una din condițiunile cerute de acest articol.

Că scrisoarea invocată fiind intervenită între apelanți și firma L. P. Niculescu, nu poate pentru acest motiv să fie opozabilă intimitei, și aceasta fără a mai lua în considerare faptul că, prin ea se aranjau între cei dintâi, conturi comerciale, și aceasta la o dată posterioară girului și chiar intentării acțiunii;

Că așa fiind întrucât și această din urmă excepțiune nu este fondată, urmează a se respinge ca atare și apelul.

Văzând și cererea de cheltueli formulată de mandatarul intimitei, pe cari Curtea apreciind, le fixează la suma de 5.000 lei.

Pentru aceste motive, redactate de D-I Consilier Ernest Ceaur Aslan, respinge.

Semnați: *Ernest Ceaur Aslan, I. Cernățeanu, N. Georgian.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența de la 6 Aprilie 1932

Președinția D-lui M. Possa, consilier

Soc. anonimă Adevărul cu Francois Bahouneck

EXPERTIZĂ. — RAPORT.—EFECTUAREA UNEI OPERE DE BIROU.—DACĂ MAI NECESITĂ CIATAREA PĂRȚILOR.

PROPRIETATEA LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ. — REPRODUCEREA UNEI CĂRȚI ÎN LINII GENERALE ÎN LIMBA ROMÂNĂ. — ART. 12 AL CONVENȚIUNII DE LA BERNA. — ART. 47 DIN LEGEA ASUPRA PROPRIETĂȚII LITERARE ȘI ARTISTICE DIN 28 Iunie 1923.

1°. Un raport de expertiză nu poate fi înălțurat, pentru motivul că expertul nu a citat părțile litigante la alcătuirea lui, atunci când expertiza sa nu consistă într'o lucrare la fața locului, ci într'o operă de birou, pentru care nu erau necesare lămuriri de fapt din partea părților, spre a fi aplicate dispozițiunile art. 218 pr. civilă.

2°. Potrivit art. 47 din legea asupra proprietății literare și artistice din 28 Iunie 1923, numai faptele diverse și informațiunile apărute în ziare s'au reviste pot fi reproduse fără nici o autorizare, numai cu obligațiunea de a arăta ziarul s'au revista din care au fost luate; reproducerea însă chiar numai în linii generale a unei cărți străine în limba română, fără autorizațiunea autorului, constituie o apro-

piere indirectă, prohibită de art. 12 al convențiunei de la Berna.

No. 70. — Respins ca nefondat apelul făcut de către Dr. Fr. Bohouneck în contra sentinței civile cu No. 639/931 a Trib. Ilfov S. IV în proces cu Soc. anonimă „Adevărul“.

Curtea,

Asupra apelurilor conexate, declarate de Societatea „Adevărul“ și de către Dr. François Behouneck, în potriua sentinței No. 639/931 a Tribunalului Ilfov secția IV c. c. al cărui dispozitiv este:

„Admite în parte acțiunea intentată de Dr. Fr. Behouneck, contra părții societăți anonime „Adevărul“; Declară lucrarea „Tragedia dela Polul Nord, destăinuri senzaționale ale expedițiunii Nobile“, editată și tipărită de Societatea anonimă „Adevărul“, ca o reproducere ilicită a cărții reclamantului „Sieben Wochen auf der Eisscholle“ (șapte săptămâni pe gheață). Declară confiscate toate exemplarele din sus menționata lucrare pusă în vânzare sau destinate vânzării; în mâinile oricui s'ar găsi. Obligă pe societatea pârîtă „Adevărul“ să plătească reclamantului cu titlu de daune, suma de 70.400 lei, plus 20.000 lei cheltueli de judecată“.

Având în vedere că Societatea „Adevărul“ susține în apelul său că lucrarea „Tragedia dela Polul Nord“ în subtitlul „destăinuri senzaționale asupra expediției Nobile“ apărută în editura sa fără nume de autor, nu este o reproducere ilicită a lucrării Dr. F. Behouneck, „Sieben Wochen auf der Eisscholle“, ci o compilație din mai multe lucrări publicate asupra aceluiaș subiect, de către participanți ai expediției Nobile, și care ca atare nu este ilicită; că ea nu consistă decât în relatarea unor fapte diverse, permisă atât prin art. 47 din legea asupra proprietății literare și artistice din 28 Iunie 1923 cât și prin art. 9 al Convențiunei dela Berna din 1886; că raportul făcut în cauză de către expertul numit de Tribunal, nu poate fi luat în seamă, de oarece a fost alcătuită fără citarea părților, contrar dispozițiunilor art. 218 pr. civ.; precum și pentru, faptul că el cuprinde aprecieri cari intră numai în căderea instanței judecătorești; că în fine, reclamantul nu a suferit nici o daună.

Considerând că, relatarea într'o publicațiune, a unei expedițiuni în regiuni necunoscute, precum este lucrarea reclamantului constituie prin observațiunile personale, cât și prin metoda expunerii și stilul ei, o producțiune literară dintre acele protejate prin art. 2 al legii române din 28 Iunie 1923.

Considerând că, potrivit art. 12 din convențiunea dela Berna sunt interzise ca fiind coprinse printre reproducerele nepermise apropiierile indirecte, neautorizate ale unei opere literare consistând în reproducerea acelei opere în aceiaș formă sau chiar sub o altă formă cu schimbări, adăugiri sau scutări neesențiale și fără a prezenta caracterul unei opere originale noi.

Că în aceste cazuri nu importă limba în care se face reproducerea operei unui autor, de oarece nici transpunerea unei lucrări originale într'o altă limbă nu este îngăduită fără autorizațiunea autorului.

Având în vedere că prin raportul de expertiză din dosar, se stabilește în fapt că, cel puțin 3/8 din textul cărții editate de societatea „Adevărul“ nu ar putea exista fără existența cărții reclamantului în forma ei specifică... și că din această din urmă s'au tradus când pagini întregi, când numai crâmpee separate, formând în totul, prin omisiuni și adăugiri un amestec cu aparența unei originalități.

Că pe de altă parte, din acelaș raport de expertiză

și din traduceri certificate de Ministerul Afacerilor Străine depuse la dosar rezultă că pasagiile traduse, — fiind luate din coprintul întregii lucrări a Dr. Behouneck, reproduc astfel în general, conținutul cărții sale, și că prin urmare nu poate fi vorba în speșă numai de o compilațiune.

Considerând că raportul de expertiză, din cauză, nu poate fi înlăturat, pentru motivul că expertul nu a citat părțile litigante la alcătuirea lui, de oarece expertiza sa consistând nu într'o lucrare la fața locului, ci într'o operă de biuro, pentru care nu erau necesare lămuriri de fapt din partea litiganților spre a fi aplicate dispozițiunile art. 218 pr. civ.

Că obiecțiunea apelantei că raportul de expertiză ar cuprinde constatări de competența instanțelor judecătorești trebuie de asemenea înlăturată de oarece în acel raport se găsește în cea mai mare parte, simple constatări de fapt și că Curtea nu s'a întemeiat decât pe acestea în judecata sa.

Având în vedere obiecțiunea apelantei, că în lucrarea sa nu se relatează decât niște fapte diverse a căror povestire nu constituie pentru nimeni un drept exclusiv;

Considerând că din textul art. 47 din legea din 28 Iunie 1923, rezultă că numai faptele diverse și informațiunile apărute în ziare sau reviste pot fi reproduse fără nici o autorizare, dar cu obligațiunea de a se indica ziarul sau revista din care au fost luate;

Că în acelaș sens, convențiunea dela Berna dispune prin art. 9 al. ultim că dispozițiunea sa nu se aplică știrilor zilei sau faptelor diverse când aceste au caracterul unor simple informațiuni de presă.

Că prin urmare nici unul din aceste texte nu-și poate avea aplicațiunea în speșă, lucrarea D-rului Behouneck nefiind apărută într'un ziar sau revistă și neavând caracterul unor simple informațiuni de presă.

Că așa fiind reproducerea acestei cărți, în linii generale în limba română, fără autorizațiunea autorului constituie o apropiere indirectă, prohibită de art. 12 al convențiunei dela Berna, urmează a se examina daunele cauzate autorului ei;

Având în vedere că tribunalul a fixat aceste daune la suma de 70.400 lei, apreciind că reclamantul a fost privat prin lucrarea publicată în editura Societății „Adevărul“, în primul rând de a desface în România 400 de exemplare din lucrarea originală la care ar fi avut un beneficiu de 20 % asupra prețului cărții, adică 22.400 lei, iar în al doilea rând că a fost privat de un beneficiu de 48.000 lei ce ar fi putut avea din vânzarea unei traduceri românești autorizate ce s'ar fi putut desface în 2000 de exemplare a câte 120 lei volumul;

Având în vedere că, asupra acestui punct au declarat apel atât reclamantul Dr. Behouneck cât și părta Societatea „Adevărul“, cel dintâi susținând că beneficiul realizat din vânzarea cărții sale ar fi fost mult mai mare dat fiind numărul exemplarelor ce arată că s'au desfăcut în Germania, Italia și Suedia, iar cel de al doilea susținând că reclamantul nu a suferit nici o daună.

Având în vedere că din depozițiunile martorilor Teodorescu-Braniște, N. Ioanițiu, H. Penchas, M. Toneghin, V. Demetrius și H. Șteinberg, reese că vânzarea unei traduceri nu împiedică într'u nimic vânzarea cărții originale, de oarece se adresează unui alt cerc de cititori.

Că pe lângă aceasta reclamantul nu a făcut dovada în fapt că, lucrarea originală nu s'a vândut numărul de exemplare care s'ar fi putut desface în mod normal în România, căci arătarea numărului

exemplarelor desfăcute în alte țări și deci în alte condițiuni, nu poate fi concludent în cauză.

Că așa dar, nu este cu nimic stabilit că reclamantul a suferit vreun prejudiciu în vânzarea lucrării sale originale, din cauza existenței lucrării românești, editată de Societatea „Adevărul“.

Având în vedere că autorul anonim al lucrării incriminată nu-și putea realiza intențiunea de a aduce la cunoștința cititorilor români, în limba română, cuprinsul cărții reclamantului în totul sau în parte, decât obținând autorizațiunea acestuia.

Că prin aparițiunea cărții sale fără permisiunea autorului, acesta din urmă a fost privat de beneficiul ce l'ar fi putut reclama pentru autorizarea redării cărții sale în limba română.

Că din declarațiunile martorilor, Teodorescu-Braniște, I. Șaraga, N. Ioanițiu, H. Penchas și N. Toneghin, rezultă că pentru obținerea autorizațiunii de traducere, se plătește autorului o sumă fixă, care după depozițiunile martorilor Teodorescu-Braniște, Șaraga, Ioanițiu și Toneghin, variază între 3000 franci și 20.000 lei.

Că deci luând ca cifră medie suma de 10.000 lei și ținând seamă de arătările martorului V. Toneghin — că pentru traducerea din limba germană se plătește ceva mai mult decât pentru traduceri din limba franceză, Curtea apreciază la 12.000 lei suma pe care reclamantul ar fi putut-o obține pentru autorizarea fie a traducerii cărții sale, fie a redării ei în parte, în românește.

Având în vedere că la aceasta reclamantul obiectează că, arătările martorilor sus citați nu sunt demne de credință, de oarece autorii lor sunt în legătură cu Societatea „Adevărul“, iar Societatea „Adevărul“ obiectează că, reclamantul nu a suferit un prejudiciu de oarece beneficiul ce l'ar fi putut avea autorizând publicarea traducerii lucrării românești, îl poate avea și de aci înainte, autorizând traducerea operei sale, căci două traduceri se pot desface în acelaș timp fără a se exclude una pe alta.

Având în vedere că dintre martorii audiați unii sunt în raporturi de cont curent cu Societatea „Adevărul“ rezultând din conștațiuni de mărfuri, cum e martorul Șteinberg, alții conduc societăți anonime ce sunt în cont curent cu Societatea „Adevărul“ din cauza acelorași operațiuni comerciale, precum sunt martorii I. Șaraga, N. Ioanițiu și V. Toneghin, altul are numai cărți în conștațiune dela apelantă, și anume martorul Penchas; că martorul Teodorescu-Braniște este redactor la ziarul „Adevărul“, iar V. Demetrius nu are nici un raport cu apelanta.

Că așa fiind, nici unul dintre acești martori nu este debitor al Societății apelante decât pentru marfa ce o are în conștațiune; că însă raporturi de această natură nu sunt suficiente pentru a arunca suspiciunea asupra depunerilor lor; că dealtfel unii dintre dânsii nu au nici un raport personal de afaceri, cu apelanta; că situațiunea de redactor la ziarul „Adevărul“ proprietatea apelantei, nu creiază o legătură de natură a suspecta arătările acestei persoane; că situațiunile ce au toți acești martori fac din potrivă, să se pue temei pe depozițiunile lor, astfel că obiecțiunea apelantului este nefondată.

Având în vedere că, de oarece cartea reclamantului nu putea fi utilizată fără permisiunea autorului prin singurul fapt al folosirii lucrării sale în condițiunile în care s'au stabilit în speșă, i s'a cauzat reclamantului un prejudiciu echivalând cu suma ce ar fi putut obține pentru acordarea autorizațiunii sale, astfel cum a fost mai sus stabilită;

Că acest prejudiciu trebuie reparat de Societatea

„Adevărul“, indiferent dacă reclamantul ar mai putea concede și altuia un drept de folosire sau de traducere a cărții sale;

Că dealtfel reclamantul a fost privat prin faptul Societății „Adevărul“ de dreptul de a autoriza o nouă redare sau traducere a cărții sale, căci deși martorii Teodorescu-Braniște și I. Șaraga declară că se pot desface în același timp două traduceri ale aceluiași opere, totuși nu este aceasta cauza în speță, căci martorii se referă în exemplele pe cari le dau la autorii consacrați precum sunt Benjamin Constant și Tolstoi și la operă de literatură pură și de o reputație bine stabilită, precum este „Ana Karenin“;

Că așa dar obiecțiunea Societății „Adevărul“ nefiind fondată, această apelantă urmează a fi obligată la plata sumei stabilite mai sus, pentru reparațiunea prejudiciului cauzat reclamantului.

Că prin urmare, apelul său cată a fi admis în parte, iar apelul reclamantului a se respinge ca nefondat.

Având în vedere și cererea apelantei de cheltueli de judecată pe cari Curtea le compensează cu acele obținute de reclamant la prima instanță.

Pentru aceste motive redactate de D-I Consilier M. Possa, respinge.

Semnați: M. Possa, Ștefan P. Mihăileanu, V. Bordeianu.

TRIBUNALUL ILFOV S. IV-a CIV. COR.

Audiența dela 14 Mai 1932

Președinția D-lui C. Ionescu, jude-președinte

Teodor Rosetti Solescu cu Jaques Braunstein și Al. Sinigalia

POPRIRE. — SENTINȚĂ DE VALIDARE. — APEL. — DECIZIE. — DACĂ SE PRONUNȚĂ CU DREPT DE OPOZIȚIE. — ART. 463 PR. CIVILĂ.

CITAȚIUNI. — INMÂNAREA LOR. — DOMICILIUL INDICAT DE PARTE PRIN PETIȚIE. — DOMICILIUL REAL. — AGENT PORTĂREL. — OBLIGAȚIA DE A INDEPLINI PROCEDURA LA DOMICILIUL ALES DE PARTE CHIAR DACĂ ÎN REALITATE NU LOCUEȘTE ACOLO. — ART. 69 ȘI 74 DIN PROCEDURA CIVILĂ ȘI 47 DIN NOUA LEGE DE ACCELERARE.

1° Legiuitorul din 1900 adăogând la finele art. 463 pr. civilă un nou alineat prin care precizează, pentru a înlătura controversa din vechea procedură, că hotărârile în materie de validare de poprire se dau fără drept de opoziție, a înțeles a ridica acest drept nu numai în prima instanță dar chiar și în instanța de apel.

2° În cazul în care partea interesată indică printr'o petiție atașată la dosar domiciliul său, actul de procedură va trebui să fie întocmit și îndeplinit conform legii la acel domiciliu, chiar dacă în realitate n'ar locui acolo, de oarece chestiunea domiciliului formează obiectul de control al instanței de judecată iar nu al agentului însărcinat cu înmânarea citațiunei.

No. 572. — Respinsă ca nefundată contestația făcută de Teodor Rosetti Solescu în proces cu Jaques Braunstein și Al. Sinigalia,

Tribunalul,

Asupra contestației făcută de Teodor Rosetti Solescu din București Calea Victoriei No. 168, prin mandatarul său Avocat I. Popescu Brădiceni, contra investirii cu formula executorie și executării însăși

a sentinței No. 54 din 21 Ianuarie 1932, a acestui Tribunal, prin care s'a anulat ca insuficient timbrat apelul făcut de contestator contra cărții de judecată No. 5787/931 a Judecătorei Ocolului 2 Urban București prin care s'a validat poprirea făcută de Jaques Braunstein în mâinile contestatorului pe sumele ce Al. Sinigalia va avea de luat dela contestator.

Având în vedere actele și lucrările din dosar cum și concluziunile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că contestatorul Teodor Rosetti Solescu a invocat și susținut două motive de contestație astfel formulate:

1. Greșit s'a investit cu formula executorie sentința Tribunalului Ilfov Secția IV-a C. C. cu No. 54/932 întrucât nu era definitivă ci supusă opoziției în termen de 8 zile dela comunicare care nu a fost făcută; că și azi fiind în termen să facă opoziție, contestația urmează să fie admisă, și

2. Procedura pentru termenul de 21 Ianuarie 1932, a fost îndeplinită prin afișare în Calea Victoriei No. 186 în loc de No. 168, la un domiciliu pe care nu l-a avut niciodată, că deși este exact că prin petiția de apel contestatorul a indicat domiciliul său la numărul 186 la mijloc nu a fost decât o eroare materială de scris inversându-se numărul de 168 în cel de 186 iar agentul însărcinat cu înmânarea citației avea datoria să cerceteze dacă contestatorul are sau nu domiciliul la acea adresă și numai după ce se convingea că în adevăr locuiește acolo, numai în acel caz trebuia să procedeze la îndeplinirea procedurii, altfel agentul era dator să restituie citația după cum a restituit somația când a fost vorba de punerea în executare a titlului dobândit așa că și din acest punct de vedere contestația este de admis.

Asupra primului motiv.

Având în vedere că dacă în vechea procedură civilă înainte de 1900 era controversă asupra chestiunii de a se ști dacă hotărârile în materie de validare sunt sau nu supuse opoziției, unii susținând că în lipsa unui text expres de lege opoziția este admisibilă, iar alții, în majoritatea lor, susținând teza contrarie pe considerație că validarea de poprire constituie o instanță de executare iar procedura civilă nu admite dreptul de opoziție decât în procedura ordinară, opozițiunea fiind inadmisibilă în contestațiunile de executare sau în instanța de urmărire silită mobilă, în urma modificărilor făcute la 1900 procedurii civile această controversă a fost înlăturată prin aceea că legiuitorul a adăogat la finele art. 463 un nou alineat prin care a precizat că hotărârile în materie de validare de poprire se dau fără drept de opoziție, supuse însă apelului în termen de o lună dela comunicare.

Că ceiace a determinat pe legiuitor la 1900 să completeze dispozițiunile art. 463 din procedura civilă, ridicând dreptul de opoziție în această materie, a fost interesul unei cât mai grabnice soluțiuni, ce trebuie să se dea proceselor de asemenea natură, înlăturând tergiversările ce se puteau face în aceste procese destul de urgente, prin natura lor, iar din expunerea de motive, ce a însoțit legea de modificare a codului de procedură civilă, se evidențiază că dreptul de opoziție este ridicat nu numai în prima instanță, dar chiar și în instanțele de apel, ca în speță, (Cas. II. Decizia 346 din 19 Iunie 1925).

Că dealtfel chestiunea inadmisibilității opoziției în materie de validare de poprire a fost deasemeni desbătută înaintea instanțelor judecătorești cu care ocaziune, aproape în unanimitatea cazurilor, s'a soluționat în sensul inadmisibilității ei cu singura ex-

cepție a unei deciziuni, date în anul 1902 în majoritate, după divergență, de Curtea de Apel din Craiova, care a dat o soluțiune contrară, ce a făcut obiectul unei critice serioase printr'o adnotare înserată în „Curierul Judiciar“ din acel an.

Că astfel fiind acest motiv de contestație fiind nefundat urmează să fie respins ca atare.

Asupra celui de al doilea motiv de contestație prin care se pretinde că procedura a fost rău îndeplinită de agent, care era dator să cerceteze și să stabilească că contestatorul domiciliază la adresa indicată pentru ca să procedeze la afișarea citațiunii.

Având în vedere că potrivit art. 69 al. ultim procedura civilă în anumite situațiuni procedura are a se îndeplini la un domiciliu la care partea nu mai locuiește pentru că dacă între timp acea persoană își schimbă domiciliu, procedura va continua să fie îndeplinită la adresa indicată dacă nu s'a făcut încuștințare prin portărei, sau prin petiție la dosar conform art. 47 din noua lege de accelerare.

Că dacă agentul ar fi obligat să cerceteze dacă într'adevăr cel citat are sau nu domiciliul indicat în citațiune în acest caz nu s'ar mai putea niciodată îndeplini procedura dacă acea parte și-ar schimba domiciliul fără o înștiințare prealabilă.

Că iarăși alegerea de domiciliu ar fi fără de efect dacă agentul ar refuza să afișeze citațiunea la acel domiciliu ori de câte ori acea parte nu locuiește la domiciliul ales, pentru că împrișcinatul va avea totdeauna domiciliul real în altă parte decât la domiciliul ales.

Că odată ce citațiunea a fost redactată cu mențiunile prevăzute de art. 69 procedura civilă, agentul nu are altă îndatorire decât de a se transporta la domiciliul sau reședința arătată în citațiune și acolo să îndeplinească procedura în conformitate cu dispozițiunile art. 74 procedura civilă sub sancțiunea înscrierii în fals, fără ca agentul să fie obligat să facă cercetările pretinse de contestator.

Că iarăși dacă partea interesată indică printr'o petiție atașată la dosar domiciliul său, actul de procedură va trebui să fie întocmit și îndeplinit conform legii la acel domiciliu chiar dacă în realitate n'ar locui acolo pentru că chestiunea domiciliului formează obiectul de control al instanței de judecată iar nu al agentului însărcinat cu îndeplinirea de proceduri.

Că deși indicarea greșită a domiciliului constituie un viciu al citațiunei iar nu a modului de predare al citației, pentrucă mențiunea falsă ori eronată este cuprinsă în citație, în însăși actul de procedură emis, iar nu în formalitatea de predare a actului de procedură, a cărei valabilitate este evidentă câtă vreme dispozițiunile art. 74 au fost respectate, partea este datoare să atace întocmirea actului de procedură în sine — citațiunea — care conține falsă arătare a domiciliului din greșeala sau din reaua credință a celui ce l-a întocmit, iar nu actul agentului care n'a făcut decât să se conformeze dispozițiunilor legale din procedura civilă, afișând citația la domiciliul menționat în citație conform indicațiunilor date de parte prin petiția de apel aflată la dosar.

Că dacă contestatorul nu locuiește și n'a locuit nici odată în Calea Victoriei No. 186 iar la domiciliul indicat în petiția de apel s'a făcut din eroare inversând numărul imobilului în care locuiește, consecințele acestei erori nu pot fi suportate decât de partea care le-a săvârșit mai ales că în speță ea a dat dovada și de foarte multă neglijență în soluționarea apelului introdus pentru că nu a pus nici cea mai mică diligență în rezolvarea lui, n'a stăruit în acest apel, nu

i-a fixat termen și nu a îngrijit de procedură căci dacă ar fi făcut cea mai mică diligență, îndeplinind una din aceste formalități, ar fi cunoscut termenul, ar fi observat eroarea făcută și s'ar fi prezentat la termen pentru susținerea apelului introdus.

Dacă actul de procedură îndeplinit de agent s'ar anula pe considerațiunile invocate de contestator, ceiaze nici un text de lege nu permite, ar însemna să se prilejuiască, pe nedrept, o pagubă în sarcina unei persoane care nu poartă nici o vină prin faptul că cel ce a comis eroarea este tocmai acela care cere anularea acelui act, iar din împrejurarea ca ulterior, cu ocaziunea executărei somațiunei dirijată la acelaș domiciliu a fost restituită pe motivul că nu domiciliază la adresa indicată în somație, aceasta nu constituie un argument că procedura în apelul contestatorului a fost rău îndeplinită la aceiaș adresă.

Că față cu toate acestea și din moment ce citațiunea emisă la domiciliul indicat de contestator în petiția de apel a fost bine îndeplinită, urmează a se vedea că și acest motiv de contestație este nefondat și că să fie respins ca atare.

Că în ce privește proba cu martori cerută de contestator spre a stabili că n'a domiciliat nici odată în Calea Victoriei No. 186 cum și cererea de a acorda un termen pentru ca contestatorul să vină în persoană să se înscrie în fals contra îndeplinirii procedurii pe motiv că n'a domiciliat în Calea Victoriei No. 186, se înlătură pur și simplu pe considerațiunea că aceste cereri sunt inutile și nu duc la deslegarea pricinii în felul cum ele au fost formulate.

Că astfel fiind prezenta contestație privindu-se ca nefondată cată să fie respinsă.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată Tribunalul apreciind le fixează la suma de lei 1.000 (una mie).

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător președinte Const. I. Ionescu, respinge.

Semnați: C. Ionescu, M. Duca

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Arbitrariul și relativitatea formulelor doctrinale

cu privire la

Aplicarea legilor în timp

lucrare excelentă datorită destinsului judecător al Tribunalului Ilfov, *Traian D. Broșteanu*, Doctor în Drept.

București, Institutul de Arte Grafice „Vremea“

Str. Carol 10. 1932

Prețul 120 lei

Errată

Strecurându-se în articolul D-lui Victor Hillard, „Conceptul ordinii publice în dreptul internațional privat“ publicat în No. 18 din 12 Ianuarie 1932 al revistei *Dreptul*, câte-va erori de tipar care alterează sensul frazelor, facem următoarele rectificări:

La pagina 123 paragraful 6;

Se va citi *substitutiv* în loc de *Subiectiv* La pag. 123 paragraful 8, sfârșitul primei fraze se va citi astfel: „trebuind deci a fi neutralizată — prin simpla neaplicare a legii străine pe teritoriul național, în locul legii străine aplicându-se legea națională.“

La pagina 124 paragraful 9:

Se va citi „*inconsistentă*“ în loc de *inconștientă*.